

Около тридесетъ и три години — до дълбока старостъ, до послѣднитѣ си дни, дѣдо Цани Гинчевъ служи на милото си отечество — България, като учителъ и книжовникъ. Той особено обичаше малкитѣ дѣца, за които е написалъ много приказки, басни и пѣснички напечатани въ читанкитѣ. Също и цѣли отдѣлни книги сж написани отъ този добъръ старецъ.

Слѣдъ дълги и неуморни трудове, дѣдо Цани се разболѣ и слѣдъ нѣколко дни се поминѣ, на 26-ий Юлий тая година въ гр. София. Опѣлото му станѣ въ черквата „св. Кралъ“, дѣто се бѣхж събрали много хора съ сълзи на очи да испратѣтъ обичния старецъ до чърния гробъ.

И вие, читатели, кога прочитате въ читанкитѣ си или другадѣ: „Лъжливото овчарче“, „Я кажи ми равно поле“, „Момъкъ на чужбина“, „Що се тътенъ чуе“ и др., казвайте: Богъ да прости дѣда Цани!

Ето и тукъ едно негово стихотворение — научете го наустъ:

Отивашъ ти птиче,
Птиче хвърковато,
Да зимувашъ, птиче,
Дѣто е сѣ лѣто.
Зимата ще минешъ,
Пакъ ще дойде лѣто,
Ти пакъ ще се върнешъ
Въ гнѣздото си вито;
Пакъ ще да запѣешъ
Пѣснитѣ крѣхнати,
Пакъ ще да отхранишъ
Пиленца крилати.
Но моето лѣто
Нѣма да се върне: